

— 'Ετελείωσαν τόσον γρήγορα τὰ μαθήματα ;

— 'Η νεαρά γυνή ἔκλινε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— "Αν δὲν πηγαίνει καλὰ τὸ ἐπάγγελμα, ὑπέλαθεν ὁ ἐδωδιμοπώλης, πρέπει νὰ τὸ ἀλλάξετε.

— Εἶναι εὐκολον νὰ τὸ λέγῃ τις.

— Ὁ ἀξιόλογος ἔμπορος ἐποίησεν ἐμφαντικὸν μερσασμὸν καὶ ἠτένισεν ἀνησυχητικῶς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον, εἶπε, δὲν εὐρίσκεται κἀνεὶς εἰς στενοχωρίαν !

— 'Απατάσθε, κύριε Βωκελέ. Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη καὶ τεταραγμένη.

— Ὅντως, ἡ μορφή της ἐδήλου ἀνησυχίαν.

— Ὁ συζυγός μου δὲν ἐπανήλθεν ; ἠρώτησεν.

— Αἶ, σεῖς, δὲν εἶδατε τὸν Ραβού ; εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης εἰς δύο ὑπηρετάς, ἀσχολομένους εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν ἀπίων καὶ τῶν δαμασκηνῶν.

— "Οχι ἀκόμη, αὐθέντα.

— Ἰδοὺ ἄνθρωπος, ὅστις κοπιᾷ τόσον διὰ τὸ τίποτε, ἀνέκραξεν ὁ ἀξιόλογος ἔμπορος. Ψάλτης εἰς Σαῖν - Μερρύ, ἡθοποιὸς εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἀμδιγύ ! χρυσωτὴς γυψίων ἁγίων ! Καὶ νὰ μὴ ᾖ ἐκατομμυριεὺς μετὰ τὸς τέχνας !

— Δὲν πταίει αὐτός, εἶπε στεναζούσα ἡ γυνή.

— Τὸν λυπάσθε ;

— Βεβαίως.

— Ἐγὼ ὄχι, εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης μερσάσας.

Καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐρείσινώτου τῆς ἑδρας, ἦν προσέφερε τῇ κυρίᾳ Ραβού εἶπεν αὐτῇ εἰς τὸ οὖς :

— Γνωρίζετε ὅτι μοῦ χρεωστᾷ τρεῖς τριμηνίας καὶ τὴν τρέχουσαν.

["Επεταῖ συνέχεια.]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Λοιπὸν δὲν θὰ συμβῇ τιούτῳ τι, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δελασέρ ἀρκεῖ τὸ αἶχος τὸ ἰδικόν σου καὶ τὸ ἰδικόν μου. δὲν θέλω τὸ ὄνειδος νὰ ἐγγίῃ καὶ τὸ μέτωπον τῆς θυγατρὸς μου ! Εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ σοὶ τὸ εἶπω ; Ἐὰν δὲν μου ἔκλεπτες τὴν κόρη μου—διότι κυριολεκτικῶς μοῦ τὴν ἔκλεψας—οὐδόλως θὰ σὲ ἀνεζήτουν· θὰ σ' ἐγκατέλειπον εἰς τὴν ἐλευσίην σου τύχην, δὲν θ' ἀπεπειρώμην τίποτε ἐναντίον σου καὶ θὰ σ' ἐλησμόνουν. Δὲν ἀπέθανα ἀμέσως ἐκ τοῦ τραύματος, τὸ ὅποιον μοὶ κατέφερες, διότι ἠθέλησα νὰ ζήσω, ναί, θέλω νὰ ζήσω, ὄχι πρὸς ἐκδίκησιν, δικαίως ἄλλως, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀποστρέφομαι, θέλω νὰ ζήσω χάριν τῆς θυγατρὸς μου, χάριν ἐκείνης καὶ μόνης !

Παρεγνώρισας τὰ καθήκοντά σου, κυρία, ἐγὼ ὅμως γνωρίζω τὰ ἰδικά μου. Πᾶν μετὰξὺ ἡμῶν ἔληξεν, τίποτε πλέον δι' ἐμέ δὲν εἶσαι, δὲν σὲ γνωρίζω πλέον ! Τίποτε δὲν ἔχω νὰ σοὶ εἶπω. Τώρα ἀποκρίσου, ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου ;

— Ἡ μαρκησία συνήλθεν ἐκ τῆς ἐκτάσεως, εἰς ἣν εἶχε περιπέσει.

— "Οχι, εἶναι ἀδύνατον, δὲν θέλω, δὲν δύναμαι ! ἀνεφώνησε πεπνιγμένη τῇ φωνῇ.

— Μίαν ἀκόμη φεραν : Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου ; ἠρώτησεν ὁ κόμης, οὐ ἡ τρέμουσα φωνὴ ἀντήχει ἀπειλητικῶς.

— "Οχι δὲν θέλω, ἐπανελάθεν ἐμμανὴς ἡ κόμηςσα ρίψασα παρὰ θέλησιν λαθραῖον βλέμμα, εἰς τινὰ τῶν θυρῶν τοῦ δωματίου.

— Ὁ κόμης παρετήρησε τὸ βλέμμα τοῦτο καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπήστραψαν...

— Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ μοὶ ἀποκριθῇς, εἶπε, πηγαίνω νὰ τὸ ζητήσω μόνος.

Καὶ προῦχώρησε πρὸς τὴν θύραν, ἐφ' ἧς ἔπεσε τὸ βλέμμα τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Πάραυτα ἡ κόμηςσα ἀφῆκε διαπεραστικὴν κραυγὴν καὶ ὤρμησεν αἰφνης μετὰξὺ τῆς θύρας καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς· τότε δ' ἔστη ὑψιτενὴς, μὲ πάλλον τὸ στῆθος, μὲ φλόγα εἰς τὸ βλέμμα καὶ ἔλαθεν ἀπειλητικὴν στάσιν.

ΙΖ'

Τὸ τέκνον.

— Ὁ κ. Δελασέρ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ βλέμμα ἀποστροφῆς, εἶτα ἀνέκραξεν μετὰ μετὰ συνέσειε τὰ χεῖλη του.

— "Α ! εἶπεν, εἶναι ἐκεῖ !...

Καὶ ἐπροχώρησε δύο ἐτι βήματα.

— Ἡ κόμηςσα ἠρείσθη ἐπὶ τῆς θύρας ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας.

— Δὲν θὰ εἰσέλθετε ! ἀνέκραξε.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος ἐγένετο ὠχρὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραπτον ἀπαισίως.

— Ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα διετέλεσαν ἀκίνητοι προσβλέποντες ἀλλήλους βλοσυρῶς.

— Ἀφες με νὰ διέλθω, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ βραγχυώδους φωνῆς.

— "Οχι !

— Σοὶ τὸ δικτάτω !

— "Οχι !

Σπασμωδικὸς τρόμος κατέλαβε τὸν κόμητα, τὰ χαρακτηριστικὰ του συνεστάλησαν δεινῶς καὶ ἡ ὀργή, ἐτοίμη νὰ ἐκραγῇ, ἐξήστραψε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ἀθλία ! ἀθλία ! ἐφώνησε μετὰ συρίζουσης φωνῆς.

Καὶ ὀρμήσας τὴν ἔλαθεν ἐκ τῶν ὤμων καὶ τὴν ὤθησε παραφόρως.

— Ἡ κόμηςσα ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων· ἀλλὰ πρὶν ἢ ὁ κόμης λάβῃ καιρὸν ν' ἀνσιζῇ τὴν θύραν, ἠγέρθη, ὤρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐδράξατο αὐτοῦ.

— Ἀθλία ! εἶπεν ὑποκώφως, θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ φονεύσω !

Καὶ ἤγειρε κατ' αὐτῆς τὴν πυγμὴν.

— Ναί, φόνευσέ με, ἐπειδὴ θέλεις νὰ πάρῃς τὸ τέκνον μου, φόνευσέ με, φόνευσέ με !

— Ἀντὶ ὅμως νὰ κτυπήσῃ ὁ κόμης ὁ βραχίον του κατέπεσεν.

— Ἡ κόρη μου, ναί, ἐκείνη σὲ προστατεύει κατὰ τῆς παραφορᾶς μου, εἶπε· δὲν θέλω κηλὶς αἵματος νὰ κηλιδώσῃ τὴν ἀθώαν του ἐνδυμασίαν.

— Μ' ἔλεγες ὅτι ἀποστρέφεσαι τὴν ἐκδίκησιν... Ἄ ἰδοὺ, ἰδοὺ ἡ ἐκδίκησίς σου !...

— Ἀλλὰ γνωρίζεις ὅτι ἀγαπῶ τὸ τέκνον μου, ὅτι τὸ λατρεύω... καὶ θέλεις νὰ μοὶ τὸ ἀφαιρέσῃς. Εἶναι τερατῶδες αὐτό, κύριε κόμης, εἶναι ἀπάνθρωπον, εἶναι κακούργημα...

— "Ω ! ὦ ! ν' ἀφαιρέσῃ τις ἀπὸ μίαν μητέρα τὸ τέκνον της ! Ἀλλ' ὅσον ἀθλία καὶ ἂν ᾖ μία γυνή, μήπως δὲν ἔχει καρδίαν ὡς πᾶσα ἄλλη ; μήπως δύναται τις νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ᾖ ἀφωσιωμένη εἰς τὸ προσφιλὲς τέκνον, τὸ ὅποιον εἶναι σπλάγχχνον τῶν σπλάγχχνων της ; Σὲ ἠπάτησα, ἐποδοπάτησα τὴν τιμὴν σου, εἶμαι ἄτιμος ! Λοιπὸν ἀπαιτῶ τὴν τιμωρίαν, τῆς ὁποίας ἔγεινα ἀξία· κτύπα με, κτύπα, θέλω ν' ἀποθάνω !

— Δὲν θέλω τὸν θάνατόν σου, ἀπεναντίας θέλω νὰ ζήσῃς, αὕτη θὰ ᾖ ἡ ἐκδίκησίς μου, διότι ποτὲ δὲν θὰ ἐπανιδῇς τὴν θυγατέρα σου !

Καὶ δι' ἀποτόμου κινήσεως ἀπηλλάγη τῆς κομῆσεως, ἣν κατῴρωσε ν' ἀπωθήσῃ, ἀλλ' ἐκείνη ἀμέσως ἔφρασε πλησίον του, ἀσθμαίνουσα δὲ καὶ πνιγμένη ὑπὸ τῶν λυγμῶν ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ.

— Ἀλλ' ἄφες με λοιπὸν ! ἀνέκραξε μετὰ φοβερᾶς φωνῆς.

Καὶ ὤθησεν αὐτὴν μετὰ τόσης δυνάμεως τῇ φορᾷ ταύτῃ, ὥστε ἡ ἀτυχὴς κατεκυλίσθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἔνθα ἔμεινεν ἐξηπλωμένη καὶ σχεδὸν λιποθύμος.

— Ὁ κόμης ἦνοιξε τὴν θύραν, ἦν τοσοῦτον ἐρρωμένως ὑπερήσπισεν ἡ μήτηρ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς εὐρὺν θάλαμον, ἔνθα παντελῆς ἐπεκράτει σιγὴ καὶ οὐτινος τὰ διπλὰ τοῦ παρθύρου παραπετάσματα, κατεβιδιασμένα, ἠμποδίζον νὰ εἰσέρχωνται αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες. Ἐν τῷ σκόφῳ τοῦ δωματίου τοῦτου ὁ κόμης εἶδε κλίνην καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης τὴν μικρὰν Λουκίαν κοιμωμένην ἡσυχῶς. Καταβέβλημένη ὑπὸ τοῦ θάλπου τῆς ἡμέρας ἡ μήτηρ κατέκλινεν αὐτὴν ἐνδεδυμένην, ἵνα δυνήθῃ νὰ κοιμηθῇ ἡσυχῶς. Ὁ κόμης ὤρμησε πρὸς τὴν κλίνην μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς καὶ ἔλαβε τὸ τέκνον εἰς τοὺς βραχίονάς του. Τὸ μικρὸν ἀφυπνισθὲν αἰφνης ἦνοιξε μεγάλως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρετήρησεν, ἀμέσως δ' ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς.

— "Α ! μπαμπά, ὑπέλαθεν.

— Ὁ κόμης ἔθλιψε πυρετωδῶς τὸ παιδίον καὶ ἐκάλυψε τὸ μέτωπον καὶ τὰς παρειὰς διὰ παραφόρων φιλημάτων.

— "Α ! τώρα, ἐψιθύρισε, εἶναι ἰδικόν μου, ἰδικόν μου, μόνον ἰδικόν μου ! Τὸ παιδίον ἔτεινε τοὺς μικροὺς αὐτοῦ βραχίονας περὶ τὸν τράχηλό του καὶ ἐγέλα. Ἐγέλα, τὸ καυμένον !

— Ὁ κόμης ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου. Ἡ κόμηςσα ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ γονυπετήσῃ, ἰδοῦσα δὲ ἐμφανισθέντα τὸν σύ-

ζυγον αὐτῆς μὲ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τρεμούσας τὰς χεῖρας καὶ ἔκραζεν ἱκετευτικῶς :

— Χάριν ζητῶ, λυπήσου με !

Ἐκείνος ὁμως ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἀπαστρέπτον καὶ ψυχρὸν ὡς χάλυψ εἰπὼν :

— Δὲν θὰ τὴν ἐπανίδῃς πλέον !

Ἡ κόμῃσά προσεπάθησε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλ' ἀπέβη ἀδύνατον. Ἀπολέσασα ἤδη πᾶσαν σωματικὴν δύναμιν ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς. Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως τοῦτο ὁ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἐγένοντο ἄφαντοι· ἔβαλε βραγχὴν καὶ φοβερὰν φωνὴν καὶ κατέπεσε πρηνὴς ἐπὶ τοῦ θαπέδου. Ἐλιποθύμησεν.

Ὁ κόμης κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα. Ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς τῆς οἰκίας κλίμακος ἀπῆλθῃσεν τὴν θεραπαινίδα, ἀλλ' αὕτη, ἐκπληκτος καὶ κατεταραγμένη, δὲν ἐσκέφθη νὰ τῷ ἐμποδίσῃ τὴν διάβασιν. Ὁ κόμης ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ κήπου, ἀντὶ δὲ νὰ τραπῇ πρὸς τοὺς πορτοκαλεῶνας, ὃ' ὧν ἦλθε καὶ ἐνθα ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, ἔλαβε δεξιᾶ στενὴν ἀτραπὸν φέρουσαν πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ μετὰ τινα λεπτὰ εὗρέθη εἰς τὴν μεγάλῃν ὁδόν.

Εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀνέμενεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐλαίας ὁ Λουδοβίκος μετὰ τῆς ἀμάξης του, ὃ δὲ Ἰταλὸς ἰδὼν τὸν κόμητα ἐρχόμενον μὲ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας ἔκαμε ζῶηρον κίνημα ἐκπλήξεως.

— Μὴ ἐκπλήττεσαι, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Δελασέρ.

Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀπεσπάρθη ἀποτόμως τοῦ ὕπου του, ἀπεκοιμήθη κατὰ τὸ ὀλιγόλεπτον διάστημα τῆς ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως μέχρι τῆς μεγάλης ὁδοῦ πορείας τοῦ κόμητος, ὅστις ἐν τῇ ἀμάξῃ περιετύλιξεν αὐτὸ διὰ τοῦ ἐπανωφορίου του, ὅπερ ἀφῆκεν ἐκεῖ, ἀναχωρῶν εἰς τὴν ἐπαυλιν.

— Τώρα, εἶπε πρὸς τὸν Λουδοβίκον, καθίσας πλησίον τοῦ παιδίου, μαστίγωσε τὸν ἵππον σου καὶ φύγε σὰν πουλί.

Ὁ Ἰταλὸς ὑπήκουσε καὶ τὸ ὄχημα διέβη ὡς βέλος, καταλείπον ὀπισθεν αὐτοῦ νέφος κονιορτοῦ. Μετ' οὐ πολὺ διέβησαν τὰ σύνορα, τότε δὲ ὁ κόμης, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως.

— Δὲν φοβοῦμαι πλέον τίποτε, ἐψιθύρισε· καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι σκοπεύουσι νὰ με καταδιώξωσιν, εἶμαι ἐκτὸς βολῆς.

Ἡ ἀμαξία ἔβαινεν ὁλονὲν ὡς τάχιστα, ἐκπέμπουσα ἀπὸ τῶν τροχῶν αὐτῆς σπινθήρας ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Ἐν τούτοις ἐφθασαν εἰς ἀνωφέρειαν ἀρκούντως τραχεῖαν, ὥστε ἠναγκάσθη ὁ ἵππος ν' ἀναβῇ αὐτὴν ἐν μετριάσῃ βαδίσματι.

— Λουδοβίκε, εἶπεν ὁ κόμης.

Ὁ Ἰταλὸς ἔστρεψε τὸ πρόσωπον.

— Ἀκουσε καλὰ τί ἔχω νὰ σοὶ εἰπῶ.

— Πολὺ καλὰ, ἐξοχώτατε.

— Ἐὰν τυχὸν καὶ σ' ἐρωτήσῃ κανεὶς : «Δὲν ἠξέυρεις τίποτε ; δὲν εἶδες τίποτε ;» σὺ δὲν θ' ἀπαντήσῃς τίποτε.

— Καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελέα ἀκόμη ; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος ρίψας λοξὸν βλέμμα ἐπὶ τὴν μικρὰν Λουκίαν, ἥτις εἶχεν ἀφυπνισθῇ.

— Καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ἀπεκρίθη ὁ

κόμης μαντεύσας τὰ διανοήματα τοῦ ἡνιόχου. Ἄλλως δὲ σπεύδω νὰ σὲ καθησυχάσω· δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῇς, διότι τὸ παιδίον εἶναι ἰδικόν μου.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ὁ Λουδοβίκος.

— Μ' ἐνόησες, τίποτε δὲν εἶδες, τίποτε δὲν γνωρίζεις.

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Καὶ ἂν σ' ἐρωτήσῃ κανεὶς ;

— Δὲν θὰ βγάλω λέξι, ἐξοχώτατε.

— Καλὰ, βασίζομαι εἰς τὴν ἐχεμύθειάν σου... Τώρα νὰ σοὶ δώσω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον λέγομεν εἰς τὴν Γαλλίαν φιλοδωρήμα. Λάβε.

Καὶ ὁ κόμης ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἰταλοῦ δέκα εἰκοσάφραγκα.

— ὦ ! ὦ ! ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος, ἀδυνατῶν νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

— Μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα θ' αὐξήσουν αἱ οἰκονομίαι σου, παλληκάρι μου, εἶπεν ὁ κόμης ὑπομειδιῶν.

Εἶχον ἀναβῇ τὴν ἀνωφέρειαν καὶ ἡ ἀμαξία ἤρξατο αὖθις βαίνουσα μετὰ ταχύτητος.

Τὸ παιδίον ἠγέρθη καὶ ἠθέλησε νὰ σταθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἀλλ' ὁ κόμης λαβὼν τὸ μικρὸν εἰς τοὺς βραχιόνάς του καὶ καθίσας ἐπὶ τῶν γονάτων του περιετύξατο αὐτὸ πολλὰκις. Εἶτα ἐνδίδων εἰς τὰς μικρὰς θωπείας τοῦ παιδίου, ἤρξατο παίζων μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὰς χρυσεύουσας λάμπεις τοῦ ὀνύτου ἡλίου.

.....

Δέκα μύλις λεπτὰ παρήλθον, ἀφότου ὁ κόμης Δελασέρ ἐξῆλθε τῆς ἐπαύλεως, ὅτε ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ περιπάτου. Ἀμα ὡς διέβη τὴν κιγκλιωτὴν τοῦ κήπου θύραν συνήντησεν ἄνδρα, ὅστις ἦτο συνάμα κηπουρὸς καὶ προσωρινὸς θαλαμηπόλος αὐτοῦ. Ὁ θεράπων ἐφαίνετο τεθλιμμένος.

— Ἀναβῆτε γρήγορα, κύριε, ἀναβῆτε, γρήγορα, εἶπεν εἰς τὸν πρεσβύτερον αὐτοῦ μὲ τεταραγμένην φωνήν.

— Τί συμβαίνει λοιπόν ; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης.

— Ἡ Ἰωάννα θὰ σᾶς τὸ εἰπῇ, κύριε, ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε.

Ὁ ὑποκόμης εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ φανῇ οὔτε τεταραγμένος οὔτε ἀνήσυχος.

Ὁ κ. Σανζάκ ἦγε τότε τὸ εἰκοστὸν ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας. Ἦτο ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, καὶ καλοκαμωμένος, εἶχε τὴν κόμην καὶ τὸν πώγωνα μέλανα καὶ τὸ πρόσωπον χαλκόχρουν ὡς Ἰσπανός. Ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς τοῦ προσώπου καὶ τῶν ἄλλων χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ ἦτο ὠραῖος, ἀλλ' ἐν τῷ συνόλῳ εἶχε τι τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἀποδιωκὸν τὴν συμπάθειαν, τὸ φυσικὸν τοῦτο ὅμως ἐλάττωμα εἶχε διορθώσῃ ὡς ἐκ τῆς μετὰ τοῦ καλοῦ κόσμου συναναστροφῆς αὐτοῦ, εἶχε δὲ τὸ προτέρημα νὰ καταστρέφῃ πᾶσαν ἀντιπαθητικὴν ἐντύπωσιν. Οἱ μέλανες αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ εἶχον παράδεξον λάμπιν κολάζουσιν τὴν ἐκφρασιν τοῦ βλέμματος. Ἡ ἐκφρασίς ὅμως αὕτη, ἣν ἐγνώριζε νὰ καθιστᾷ πρῶτον, οὔτε ἠδέϊα ἦτο οὔτε

περιπαθῆς. Εἶχε τι τὸ εἰρωνικόν, τὸ ἀμφίβολον, ὅπερ προσέβαλλε τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ παρατηρητοῦ. Τοῦτο ἄλλως ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὸ προσποιητὸν καὶ τὸ σκωπτικὸν τοῦ μειδιάματος αὐτοῦ.

Βεβαίως ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ἠδύνατο νὰ ἦναι ἀντικείμενον ἔρωτος στιγμιαίως γεννηθέντος καὶ στιγμιαίως ἐκπνεύσαντος, ἀλλ' οὐδόλως ἦτο ἱκανὸς εἰς ἔρωτα σταθερόν, ἀρκούντα εἰς ἱκανοποίησιν γυναικός.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πρώτου πατώματος, ἡ Ἰωάννα περιεποιεῖτο τὴν κυρίαν αὐτῆς, ἣν εἶχεν ἐγείρει καὶ κατακλίνει ἐπὶ ἀνακλίντρου. Ἡ κόμῃσά δὲν εἶχεν εἰσέτι συνέλθει, ὡς ἦτο δ' ἄδρανῆς, καὶ λευκὴ ὡς χιών, ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς νεκρά.

— Ἄ ! κύριε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἰδοῦσα εἰσερχόμενον τὸν κύριον αὐτῆς, νὰ ἤρχεσθε γρηγορότερα, νὰ ἦσθε ἐδῶ...

Ὁ ὑποκόμης ἐπλησίασε τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Ἐπαθε συγκοπήν, προξενηθεῖσαν βεβαίως ὑπὸ τοῦ θάλπου καὶ τῆς ἐλλείψεως ἀέρος.

Καὶ ἀνείξας παράθυρον ἐπανῆλθε παρὰ τῇ κομῇσῃ.

— Ἐκινήθη ὀλίγον, τῷ εἶπεν ἡ Ἰωάννα, καὶ θὰ συνέλθῃ· ἰδέτε, τὸ στῆθός της σάλευει, θ' ἀρχίσῃ ν' ἀναπνέη.

— Ναί, καὶ θὰ περάσῃ τὸ κακόν, ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

— Ἄ ! ἐφοβήθη ὅτι ἀπέθανεν ἡ κόμῃσά, ὅτι τὴν εἶχε ὀλοφρονῆσαι ἐκεῖνος.

— Τί ; τί λέγεις ; ποῖον ἔννοεις ;

— Ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἦλθε πρὸ ὀλίγου καὶ πῆρε τὸ παιδί.

Ὁ ὑποκόμης δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσῃ.

— Ὁ κόμης Δελασέρ ! ἐψιθύρισε. Ἐλα, λέγε τί συνέβη ; προσέθεσεν.

Καὶ ἐνῷ αὐτὸς ἐξηκολούθει νὰ φέρῃ εἰς τὴν ρῖνα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς λευκὸν ρινόμακτρον βεβρεγμένον εἰς ὄζος, ὅπερ ἀνέπνεεν αὕτη, ἡ Ἰωάννα διηγήθη τίνι τρόπῳ ἀνὴρ, ἄγνωστος αὐτῇ, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀνέβη εἰς τὸ οἶκμα τῆς κυρίας αὐτῆς, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς της νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Ἐμείνε μὲ τὴν κυρίαν ἕως εἰκοσι λεπτά, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰωάννα· τοὺς ἤκουα νὰ ὁμιλοῦν πολὺ δυνατὰ, μάλιστα ἐκεῖνος· δὲν ἠμπόρεσα ν' ἀκούσω τί ἔλεγον, ἐνόησα ὅμως ὅτι ἡ κυρία ἐγνώριζε τὸν ξένον. Ἐσκέφθη νὰ φωνάξῃ τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἐργάζετο εἰς τὸν κήπον.

— Καὶ ἐν τῷ ἔκαμες ;

— Ἐφοβούμην μήπως ὀυσαρεστήσω τὴν κυρίαν καὶ ἔπειτα ποῦ νὰ μαντεύσω ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦλθε διὰ νὰ πάρῃ τὸ παιδί ;

— Ἐξακολούθει.

— Ἡμουν κάτω καὶ παρετηροῦσα μὴπως ἔρχεσθε, ὅταν ἐξαφνα ἤκουσα τὴν κυρίαν νὰ φωνάζῃ : «Χάριν ζητῶ, λυπήσου με», εὐθὺς δὲ εἶδα τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον μὲ τὸ παιδί στήν ἀγκυλιά, ὁ ὁποῖος ἐπέρασεν ἀπ' ἐμπρός μου καὶ ἔτρεχε γρήγορα πρὸς τὸ λαγκάδι. Ἀκόμη τὸν ἐβλεπα ποῦ ἔφευγεν, ὅταν ἡ κυρία ἔβγαλε φοβερὴ φωνὴ καὶ ἐπειδὴ ἐφοβήθη ἔτρεξα νὰ ἰδῶ τί τρέχει.

Κατὰ πρώτην φοράν ἐνόμισα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος τὴν ἐκτύπησε μὲ μαχαίρι, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔβλεπα αἷμα καὶ δὲν εὗρισκα καμμίαν πληγὴν, ἔλαβα θάρρος. . .

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ κόμησσα κατελήφθη ὑπὸ σπασμοῦ καὶ παρατεταμένος στεναγμὸς ἐξέφυγε τοῦ στόματος της. Συνήρ-χετο, ὡς εἶχεν ἀναγγεῖλει ἡ Ἰωάννα. Καὶ ναὶ μὲν ἦτο εἰσέτι ἀδύνατος ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἐστενοχωρημένη, ἀλλ' ἡ λειτουργία τῶν πνευμῶν βλαμνηδὸν ἐπανήρχετο τακτικῶς.

Ὀλίγα λεπτὰ παρήλθον εἰσέτι, μεθ' ὃ ρόδου χροιά ἤρξατο ἐξαπλουμένη ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ τῶν χειλέων τῆς νεαρᾶς γυναι-κός, ἥτις ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς. Κατὰ πρῶτον ἡ συνελθούσα προσέβλεψε περὶ ἑαυ-τὴν ἐκπληκτος καὶ τετρομαγμένη, εἶτα δ' ἔθηκε πολλάκις τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ παγεροῦ αὐτῆς μετώπου. Ἐκ τῶν νευρικῶν κινήσεων τῆς φυσιογνωμίας ἐνόησε τις ὅτι ἐπειρᾶτο νὰ συγκεντρώσῃ τὸ μνημονικὸν αὐτῆς.

— Τί, ὄνειρεύομαι; εἶδα ἄρα γε φοβε-ρὸν ὄνειρον! ἐψιθύρισεν.

Αἶφνης ἠγέρθη εἰς τοὺς πόδας τρέμουσα καὶ παρাত্রούσα βλοσυρῶς. Ἡ μεγαλοπρε-πὴς αὐτῆς κόμη λελυμένη ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς. Ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ὡς πάνθηρ ὤρμησεν εἰς τὸ γειτονικὸν ὠμάτιον. Σχεδὸν ἀμέσως καὶ ἐτέρα ἠκολούθησε κραυ-γὴ, σπαρακτικωτέρα, εἶτα ἐφάνη κλονουμένη καὶ μόλις στηριζομένη εἰς ἑαυτήν, ἔχουσα δὲ τὰ χαρακτηριστικὰ φρικωδῶς παρχμορ-φωμένα ὑπὸ τῶν νευρικῶν σπασμῶν. Ἐπρο-χώρησεν ὀλίγον εἰσέτι οἶονεὶ συρομένη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἐδράνου παρατεταμένον ἀφή-σασα στεναγμόν.

— Ἀφες μας μόνους, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τῇ Ἰωάννῃ.

Ἡ θεραπαινὶς ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κυρίας αὐ-τῆς βλέμμα οἴκου καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

Ὁ κύριος Σανζάν διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, σιωπηλός, εἶτα δὲ πλησιάζας ἤρέμα τὴν κόμησσαν:

— Ἐλα, ἔλα, τῇ εἶπεν, ἔλα εἰς τὸν ἑαυ-τόν σου.

Ἀνεπήδησεν αὕτη, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ ὀφθαλμούς ἀπαστράπτοντας ὡς ἀ-νημμένοι δαυλοὶ προσήλωσε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ ὑποκόμης.

— Λοιπὸν; ὑπέλαθεν οὗτος.

— Μήπως δὲν εἰδεύρεις τί συνέβη; ἡρώ-τησεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Εἰπέ μοί το.

— Ἦλθεν ὁ σύζυγός μου, ἐνόμισα ὅτι ἔμελλε νὰ μὲ φονεύσῃ... Λοιπὸν ὄχι, δὲν μὲ ἐκτύπησεν, ἀλλ' ἠρκέσθη νὰ μὲ ἐκμηδενίσῃ διὰ τῆς ἀποστροφῆς καὶ τῆς περιφρονήσεώς του.

— Τί πρὸς σέ;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀφῆκε ὀξὺν καγχασμόν.

— Ἀ! Ἀ! ὑπέλαθεν, ἤξεύρεις διατί ἤλ-θεν ἐδῶ ὁ κόμης Δελασέρ; Ἦλθε καὶ ἔλαβε τὴν θυγατέρα μου! Δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ ἡ κόρη μου, τὴν ἐπῆρεν, ἀκούεις; Τὴν ἐπῆρε, μοῦ τὴν ἤρπασε καὶ μοὶ εἶπε: «Δὲν θὰ τὴν ἰδῇς πλέον!» Ἀ! εἶμαι κατηραμένη, ναί, κατηραμένη!

[Ἐπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΓΟΡΗΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ LONGFELLOW).

Μὴν ἐμπιστεύεσαι τὸ σῶμά σου εἰς τοὺς ἰατροὺς, διότι ἐντὸς μιᾶς δεκαπενθμερίας θὰ κάμουν τὰ πτω-χὰ σου τὰ κόκκαλα νὰ περιπατοῦν χωρὶς σάρκα, καὶ μετὰ μίαν ἐβδο-μάδα τὴν ψυχὴν σου νὰ περιπατῇ χωρὶς σῶμα. SHINLEY.

Ἐξῆν πρό τινων ἐτῶν ἐν τῇ πόλει Περι-γόρῃ ἀγαθὸς τις συμβολαιογράφος, ἀπόγο-νος ἀρχαιοτάτης πλὴν ἐκπεσάσης οἰκογενείας καὶ κάτοικος ἐνός τῶν παλαιῶν ἐκείνων ὑπὸ τοῦ χρόνου ὁλονέν φθειρομένων οἰκῶν, τοὺς ὁποίους βλέπων τις ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνή-μην του τοὺς καλοὺς ἐκείνους καιροὺς, καθ' οὓς ἐξῆν ὁ πρόπαππος καὶ ἡ μάμμη του. Ἦτο ἄνθρωπος ἀκακου καὶ βλακώδους ἥθους. Πα-τὴρ οἰκογενείας, ἀλλ' ὄχι καὶ κεφαλὴ αὐ-τῆς, διότι ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του ἡ «ῥνιθα ἐκακκάβριζε δυνατώτερα ἀπὸ τὸν πετεινόν», καὶ οἱ γείτονές του λόγον ποιοῦμενοι περὶ τοῦ συμβολαιογράφου, ἀνυψοῦντες τοὺς ὤμους ἀνεφώνουν: «Ὁ καὶ μένος! τὰ σπηρούνια του ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀκόνισμα». Ἐν συν-τόμῳ, μ' ἐννοεῖται, καλοὶ μου ἀναγνώσται! ὁ πτωχὸς συμβολαιογράφος μας ἦτο ὅλος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς γυναικούλας του.

Μὴ εὗρισκων λοιπὸν ἡσυχίαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀνεζήτησεν αὐτήν, ὡς ἦτο φυ-σικὸν εἰς τὴν θέσιν του νὰ πράξῃ, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψε τόπον ἀναπαύσεως μακρὰν τῶν μεριμνῶν καὶ τοῦ θορύβου τοῦ οἰκογε-νειακοῦ βίου. Ὁ τόπος οὗτος ἦτο εἰς ἓν κα-φενεῖον ἅμα καὶ καπηλεῖον, μικρὸν ἀπέχον τῆς πόλεως, ὅπου καθ' ἐσπέραν κατέφευγεν ὡς εἰς ἄσυλον, διὰ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπαν του, νὰ πίνῃ κανὲν σερυμπέτι καὶ νὰ παίξῃ τὸ ντόμινο, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ἀγαπητόν του παιγνίδι. Ἐκεῖ συνήντα τοὺς εὐθύμους καὶ πολυαγαπημένους συντρόφους του ἤκουε τὰ διαδιδόμενα τὴν ἡμέραν ἐκείνην φλυαρήμα-τα, ἐγέλα ὅτε ἦτο εὐδιάθετος, εὗρισκε πα-ρηγορίαν ὅτε ἦτο μελαγχολικὸς καὶ ἐξέφερε πάντοτε τὰς ἰδέας καὶ τὰ φρονήματά του, χωρὶς καθόλου νὰ φοβῆται μὴ ἐμποδισθῇ ἀπὸ ἀνουςίαν τινὰ ἀντίρρησην.

Ἐπιστήθιος φίλος τοῦ συμβολαιογράφου ἦτο οἰνέμπορός τις, ὅστις ἐξῆν εἰς ἀπόστασιν μιᾶς λεύγης ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ ὅστις πᾶν-τοτε διήρχετο τὰς ἐσπέρας του εἰς τὸ κα-φενεῖον καὶ καπηλεῖον ἐκεῖνο. Ἦτο χονδρός, σωματώδης ἄνθρωπος, καταγόμενος ἐκ κα-θαροῦ γαλλικοῦ αἵματος καὶ γόνος κομικοῦ τινος ἡθοπειοῦ, ὅστις ἀπῆλαυνεν ὑπολήψεώς τινος εἰς τὸ εἶδος του.

Δὲν εἶχε δὲ αὐτὸς ἄλλο τι ἀξιοσημειωτον ἢ τὸ ὅτι ἦτο πάντοτε εὐθύμου καὶ διασκε-δαστικοῦ χαρακτῆρος, ἡγάπα νὰ παίξῃ τὰ χαρτάκια καὶ σφοδρὰν ἠσθάνετο κλίσιν εἰς τὸ νὰ δοκιμάζῃ συχνὰ πυκνὰ καὶ γενναίως τὰ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου κατασκευαζόμενα ποτὰ συγκρίνων αὐτὰ μὲ τὰ παρ' ἄλλων πωλούμενα εἰς ἄλλα μέρη.

Ἐπειδὴ δὲ «ὀμιλίας κακαὶ φθείρουσιν ἡθὴ χρηστά», αἱ κακαὶ τοῦ οἰνέμπορου συν-ήθειαι μετεδόθησαν ἀνεπαίσθητως καὶ εἰς τὸν ἀγαθὸν συμβολαιογράφον μας καὶ πρὶν ἢ

καλὰ καλὰ τὸ καταλάβῃ, ἠσθάνθη ὅτι ἦτο κυριευμένος ἀπὸ αὐτάς, ὅτι εἶχεν ἀποσυναι-θίσει τὸ ντόμινο καὶ τὸ σερυμπέτι του καὶ ὅτι χειροπόδαρά εἶχε παραδοθῇ εἰς τὸ πι-κέττο καὶ τὸ γλυκὺ καὶ μυρωδάτο κρασί.

Συχνάκις τῶντι συνέβαινε, ἀφοῦ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔμενον εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, νὰ γίνωνται τόσον πολὺ φιλόφρονες καὶ εὐγενεῖς πρὸς ἀλλήλους, ὥστε σωστὴν σωστὴν ἡμί-σειαν ὥραν ἔχονον ἱστάμενοι εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ καὶ φιλικῶ τῷ τρόπῳ φιλονεικοῦντες περὶ τοῦ τίς ὀφείλει νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἄλλον μέχρι τῆς κατοικίας του.

Ἀστειοὶ δὲ τινες διηγοῦνται ὅτι ὠραίαν τινὰ τοῦ Μαΐου ἐσπέραν, ἀφοῦ οἱ καλοὶ μας φίλοι ἔτσουξαν ὀλίγον περισσότερον τοῦ συν-ήθους καὶ ἡ πολλάκις κατὰ τὴν ἀναχώρη-σιν αὕτη φιλονεικία διηγήρη καὶ πάλιν τόρα, ἐνθαρρυνόμενοι φαίνεται εἰς τοῦτο καὶ ὑπὸ τῆς λαμπρότητος τοῦ φωτὸς πανσελη-νου καὶ ὑπὸ τῆς ὁροσερότητος τῆς νυκτερι-νῆς αὐρας καὶ ἰθαῖσθησαν ὑπὸ πολλῶν τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης ἐτι καθ' ὁδόν, πορευό-μενοι πλεον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συμβολαιο-γράφου, ὅστις ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ ἐν-δώσῃ εἰς τὴν μᾶλλον ἐπίμονον φιλοφροσύνην τοῦ φίλου του, ἀφοῦ ἀμφοτέρω ἐξενύκτισαν συνοδεύοντες ἀλλήλους μέχρι τῶν οἰκῶν των καὶ τοῦτο ἐκ τῆς μεγάλης των ἀγάπης, ἐ-παναλαμβάνοντες ἵνα μὴ φανῇ ἥττον φιλό-φρων ὁ μὲν τοῦ δέ.

Ἄν καὶ ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ζῆν ἦτο ἀρ-κετὰ καλὰ σύμφωνος πρὸς τὴν νουθεσίαν καὶ φλεγματικὴν ιδιοσυγκρασίαν τοῦ οἰνέμπορου, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἤρχισε νὰ φέρῃ ἄνω κά-τω τὸν μᾶλλον ευαίσθητον ὀργανισμόν τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἐπὶ τέλους ἐχαλάρωσε τόσον ἐντελῶς τὸ νευρικὸν αὐτοῦ σύστημα, ὥστε ἔχασε τὴν ὀρεξίν του, ἐγίνε κατίσχνος καὶ ὠχρός, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ.

Ἀπειροὶ μελαγχολικαὶ ἰδέαι ἐβασάνιζον αὐτόν τὴν ἡμέραν, τὴν δὲ νύκτα τῷ ἐφαί-νετο ὅτι ἀλλόκοτοι μορφαὶ εἰσέδουν διὰ τῶν παραπετασμάτων εἰς τὴν κλίνην του καὶ ὅτι ὁ ἐφιάλτης δὲν ἔπαυε νὰ ρογγάζῃ πλησίον τῶν ὤτων του. Ὅσον δὲ περισσότε-ρον ἐχειροτέρειεν ἡ κατάστασις του αὕτη, τόσον αὐτὸς ἐκάπνιζε καὶ ἐμεθύσκετο περισ-σότερον. Καὶ ὅσην περὶσσότερον ἐκάπνιζε καὶ ἔπινε, τόσῳ φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἐχειροτέρειεν. Ἡ σύζυγός του, ὅτε μὲν παρωργίζετο κατ' αὐτοῦ, ὅτε δὲ τὸν ἐπέπληττε, καὶ ὅτε τὸν παρεκάλει, ἀλλὰ τὰ πάντα εἰς μάτην.

Τὸ μόνον αὐτῆς κατόρθωμα ἦτο ὅτι κα-τέστησε δι' αὐτόν τὴν οἰκίαν του παρὰ πολὺ στενόχωρον καὶ οὕτως ἠναγκάζετο νὰ κατα-φεύγῃ, ὡς εἰς ἀληθείας αὐτοῦ ἄσυλον, εἰς τὸ καπηλεῖον. Κατεσυνέτριψε κατὰ γῆς τὰς μαύρας πίπας του, ἀλλ' αὐτὸς τὰς ἀντικα-τέστησε μὲ μίαν κοντούτσικην, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ φυλάττῃ ἀσφαλέστερον ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἐντὸς τοῦ θαλακίου τοῦ ὑπενδύτου του.

Οὕτω βαθμηδὸν ὁ δυστυχὴς συμβολαιο-γράφος κατεβάλλετο φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς καὶ ὡς ἐκ τῶν κακῶν ἐξέων του καὶ ὡς ἐκ τῶν οἰκογενειακῶν του δυσαρρεσκείων καὶ κατήντησεν ἐντελῶς ὑποχονδριακός.

Ἐφαντάζετο ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ, καὶ γρήγορα μάλιστα, καὶ ὅτι ἀλληλοδιαδόχως